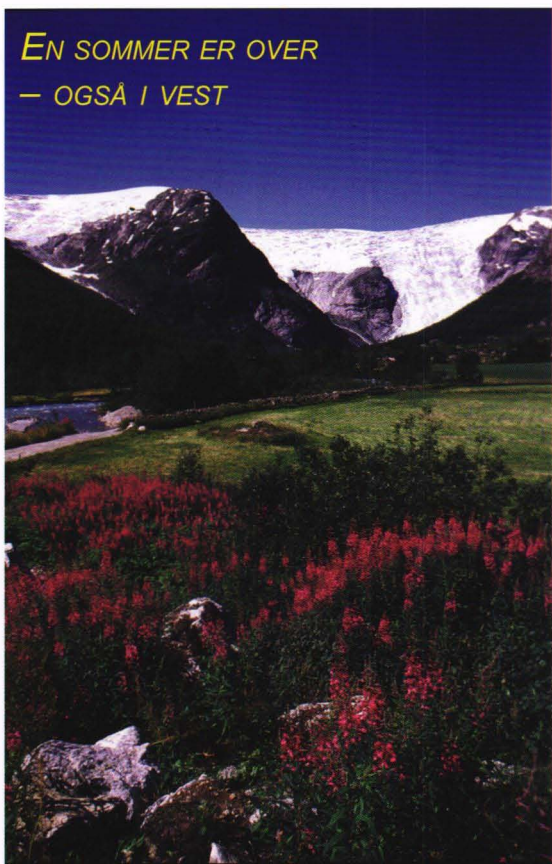

EN SOMMER ER OVER

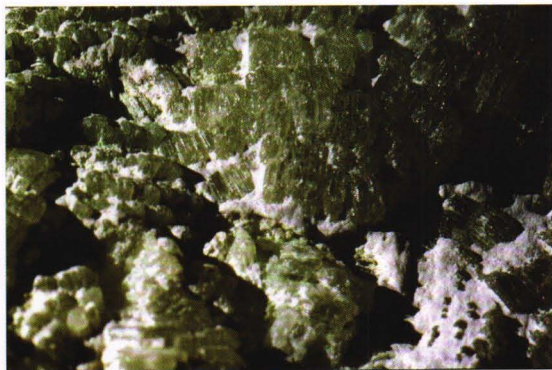
— OGSÅ I VEST

Parti fra Luster.
Bergsetbreen i bakgrunen.

Tekst og foto Karl Dalen

Moderate snømengder i utgangspunktet, en varm og nedbørsfattig sommer, hva sto vi igjen med? Jo, små hindringer for den som ville frem til høyfjellsforekomstene. Hardangervidda kunne i år presentere funnsteder som normalt ikke er tilgjengelige, og en del samlere visste å utnytte dette. Øivind Raknes

Prehnitt. Luster.

— en av de mer aktive Bergenssamlerne - kunne på et høstmøte i BOG vise frem flotte ting fra flere forekomster på Vidda. Spesielt nydelige var et par stuffer med Anatas på matriks (fyllitt/adular) fra området ved Dyrfonn. Selvfølgelig samlet utenfor Nasjonalparken. Når man så materialet fra tidligere år som ble frembudt til stive priser på årets München-messe, så kan man bare si: du har gjort det bra Øivind! Men også fra de sydlige deler av Vidda (Vidden på bergensk) ble der funnet fine kvartsstuffer og annet "viddemateriale".

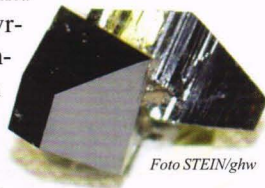

Foto STEIN/ghw

Den samme Øivind var turlleder til Stord på forsommeren. Det var den etter hvert kjente turmalinforekomsten i det Stordske høyfjell som var målet, og rosa turmalin ble funnet, i tillegg til en del annet materiale som sikkert gledet sultne samlere. Det har nemlig ellers vært få rapporteringer om nyfunn på Vestlandet de siste par år. BOG har måttet ta en del repriser til gamle forekomster. Foreningen tar sikkert med glede imot tips om steder som kan besøkes, gjerne sammen med andre foreninger.

Men la meg få rapportere om ett nyfunn som ble gjort i år. Undertegnede befant seg en fin ettersommerdag i september i Luster i Indre Sogn. Plutselig måtte en forretningsavtale forskyves og jeg hadde noen timer til rådighet. Jeg fant ut at jeg ville sjekke noen vegstubber jeg tidligere ikke hadde besøkt (der finnes noen fremdeles), og kom etter hvert frem til en skjæring med spennende farger på fjellet. Så spennende var det likevel ikke, men like ved, i en heller grå og trist bergvegg oppdaget jeg noen lyse, loddrette bånd av gulhvitt farge. Det viste seg å være prehnitt, og båndene åpnet seg her og der og dannet sprekker og små druserom.

Piemontitt på prehnitt. Luster.

Kyanitt. Lesja.

Under arbeidet med å ta ut noen prøver oppdaget jeg at det også var andre mineraler ute og gikk, blant annet laumontitt og kalsitt, samt et rødlig mineral som sendte stråler inn i prehnitten fra matrikssiden. Med lupen oppdaget jeg så at det røde mineralet også fylte små hulrom i matriksen med de nydeligste, bringebærrøde krystaller. Smått var det, men under stereolupen hjemme kunne jeg se små, perfekte, epidot-lignende krystaller.

Jeg hadde mine mistanker, men etter avtale med Steinar Nordrum på

Piemontitt. Luster.

Prehnittåre med Piemontitt. Luster.

Kongsberg fikk jeg analysert prøvene på skikkelig vis, og det var som antatt: piemontitt.

Dette er jo en såkalt manganepidot, og kjent fra flere forekomster i Norge, også her i vest. Jeg har selv funnet mineralet minst en gang tidligere, også da sammen med prehnitt. Men jeg hadde aldri sett mineralet som perfekte krystaller i hulrom.

Om det er sjeldent vet jeg ikke, men pent å se på for den som besitter en god lupe er det i alle fall. Også prehnitten danner krystallaggregater og var av og til ganske fin som kon-

trast til piemontitten. Laumontitten er jo av det mer forgjengelige slaget.

Så ble det altså likevel litt å skrive om i år også. Nå er vinteren kommet til Vestlandet, men vi gir oss ikke; vinter, vår, sommer og høst – der er alltid en skjæring som skal sjekkes, alltid et håp om et lite funn. I mellomtiden får vi beundre det vi har, gi av vår overflod til foreningens aktiviteter, rydde i våre gjemmer og drømme om lange, lyse dager der vi sitter og vasker kloritt og leire av spennende klumper – som kanskje kan bli noe å skrive i Stein om? Lykke til alle sammen!